

Min sidste weekend i de 6 uger jeg er i Pune, gør jeg til en "ferieweekend", så jeg er væk med overnatning i Pune city. Jeg vil ind til Pune med toget, hvilket tager en lille time med det direkte og normalvis sikre tog. Normalt tager man en forudbestilt taxa fra Ashram, men jeg havde hørt fra andre på holdet, at det var en oplevelse at tage toget, og jeg trænger såen til at få mig en på opleveren. Derfor beslutter jeg, at jeg vil med toget ind, selv om det er vildt bøvlet og måske heller ikke et sikkert valg – jeg tager chancen.

David, Julietta og Atma fra holdet vil også med toget ind, så vi fire drager fra Ashram kl. 06:30 lørdag morgen uden morgenmad. Vi tjekker ud hos vagten, der undrer sig over, hvor vi skal hen så tidligt en lørdag. Jeg kan næsten høre ham tænke; "hvor ska de dog hen", imens vi udskriver os i hans tykke logbog.

Vi går ad grusvejen op til den 4 sporede hovedvej, hvor der ret hurtigt kommer en rigshaw (tuktuk), som hakker bremsene i. Det er altid lidt spændende hvor mange der i forvejen er med en tuktuk. På mærkelig vis er der altid plads til alle. Og det er der også denne morgen. Vi får alle 4 plads på bagsmæken i den lille tuktuk, da alle de andre 8 i tuktukken har kilet sig ind bag chaufføren på pladser, som er lidt mere komfortable end bagsmækken. Alt sammen en el af det jeg ønsker at opleve denne weekend.

Toget køre fra stationen i hovedlandsbyen som ligger 3 km væk fra vores Ashram. Da vi skal af, insistere en ældre mand på at følge os til togstationen. Vi følger pænt efter, selv om vi godt kender vejen.

På stationen møder Nitten os – en af personalet fra Ashram, som vi har rådført os med mht. togtider og billet. Han vil sikre sig, at vi kommer med toget og får en billet uden vi bliver snydt. Han får oveni købet en ven, som han møde på perronen til at hjælpe os ind i toget.

Det er sådan jeg kender det Indiske folk. Utrolig hjælpsomme, smilende, sjove og har man en aftale med en inder, så har man en aftale. Sikkert mange som ikke mener det, men det er mit indtryk både fra denne gang i Indien og fra min tur i Goa for et par år siden.

Da vi først er i toget ser vi ikke mere til vores "togguide". Vi står som sild i en tønne i den rumlende togvogn. Yes – det var lige det her jeg ville opleve, selv om jeg sveder så det hagler af mig og pladsen er trang, så er det det Indien jeg gerne vil smage en bid af, inden jeg om en uge skal hjem til Danmark.

Vi bliver overbegloet. Inderne er ikke bange for at kigge for at se én an. Og kigger man retur, så får man altid et stort smil. Der er ikke noget at sige til, at de stirrer på os. Vi stikker ud fra mængden. Alle i togvognen er indere, og vi lyser med vores kridhvide hud. Jeg som den ældste af os og mest blege får en siddeplads tildelt af en mand, der insisterer på, at jeg skal sidde ned.

At jeg får den siddeplads midt imellem de andre mænd og en enkelt kvinde med sin lille pige på skødet, åbner op for stor ståhej og mange blikke. Nogle af de yngre mænd begynder at spørge såen lidt forsigtigt, grinene og på meget dårligt engelsk "what are you doing here?" "What are your name?". Jeg beslutter mig for at grine med og svare dem. Det ender med at flere spørger, og jeg svarer. Jeg fortæller, at vi er en flok studerende fra Dr. Lads Ashram, og vi er her for at lære Ayurveda. Og at vi har friweekend og skal ind til Pune.

Julietta opdager, at man kan sidde oppe i hattehylden, som nok ikke er til hatte, men netop er beregnet til at passagerer kan fordele sig i flere lag, når der skal være plads til alle. I Indien er der altid plads til en mere uanset hvor mange der er ombord.

Fra sin plads i hattehylden giver Julietta sig til at diskutere argentinsk politik, og vist nok også fodbold med en ung fyr som ligger i modsatte hattehylde.

David får sig kilet ind på en plads på bænken et stykke fra mig. Også han falder i snak med gruppen af indere omkring os.

Jeg har sådan længtes efter at få en bid at det rigtige Indien. Haps! Nu får jeg det, og stortrives midt i varmen, den tætte menneskemængde og svedlugten fra en tyk mand ved min side.

I forbigarten får jeg øje på en kæmpe moskee fare forbi i horisonten. Wauu udbryder jeg. Og et par ved vinduet informere mig om, at det er en af verdens største kupler på en moske. Og kæmpe stor er den.

På et tidspunkt er der en der prikker mig på skulderen. Det er en ung velklædt mand med kridhvide tænder og kulsort tykt hår. Han har overhørt, at vi er studerende hos Dr. Lad. Han er selv Ayurvedisk lægestuderende på det universitet, hvor Dr. Lad også havde gået som ung og senere også har undervist. Det er et vildt sjovt tilfælde, at vi lige skulle møde en Ayurvedisk lægestuderende og så fra Dr. Lad universitetet.

Efter en kort snak rækker jeg ham mine hænder og siger, at han er velkommen til at tage min dosha puls. Han bliver helt befippet og siger, at han ikke ved nok om pulsdiagnose endnu, da han kun er første års studerende.

Jeg får fornøjelsen af at tage hans puls i stedet for, hvilket jeg kaster mig ud i, selv om han med garanti kan det langt bedre end mig. Det sætter skub i alle de andre i togvognen. Alle omkring os ville også ha' taget deres puls. Så vidt jeg kan se, er vi i gang alle fire VIOA studerende med at tage puls på forskellige mennesker og flere kommer til.

Kvinden med den lille pige på skødet rækker mig pigens hænder. Hun ser spørgende på mig og måske siger hun noget i retning af; "Der er alt mulig galt med hende her – tag hendes puls" hun ser i hvert fald bekymret ud. Jeg tager pigens hånd – hun er noget skræmt, og jeg siger blot; "ok ok" og smiler samtidig. Til stor lettelse for pigen slipper jeg hendes hånd igen og smiler til hende.

Vi sidder i lag og snakken går vældig imellem os, selv om halvdelen er uforståeligt for dem og også for os. Så kommer der gang i selvfie produktionen – alle skal tage billeder. Alle når lige at få lavet lidt til billedarkivet inden vi buldrende ruller ind på Pune central station.

Indien 2019 Gurukula program i Pune

Det var så fedt at tage den tog tur og møde Indiske mennesker på toget. Udfordringen var, at vi nærmest ikke kunne slippe af med igen. De var i fuld gang med at arrangere, at vi skulle se "det Ayurvediske universitet".

Vi takkede pænt nej, da vi havde helt andre planer. Blandt andet at få en god stor solid portion morgenmad på cafe 108.

På banegården får sagt farvel til hele flokken fra toget og går mod udgangen til det vilde summende Pune City liv.

Banegårdspladsen tager helt pusten fra mig. Mange familier sidder rundt omkring på tæppe og presenninger, som om de nærmest bor der på den lille plet, hvilket de måske også gør.

Mange af dem ser ud til at være enormt fattige. Det her er en del af det rigtige Indien, jeg er forskånet for, når jeg opholder sig i en amerikansk / indisk Ashram. Også den del som jeg efterhånden efter mange års rejseerfaring har lidt svært ved at rumme.

Vi fire fordeler os hurtigt i 2 tuktuks for at tage hen på Cafe 108 og spise morgenmad. I cafeen går David og jeg amok med menukortet og bestiller bagte æg, kaffe, smoothies, brød og Julietta og Atma bestiller div. lækre vegetar retter. Vi er bare så sultne efter mad og alligevel dejlig mætte af en fin oplevelse her fra morgenstunden. Vores kaffe, shakes og mad ankommer og vi sidder alle fire i stilhed og spiser kun med små udbrud af ihhh og åhhh dejlig mad. Det gør godt for min energi og smagsløg at få mad med gods i. Jeg ved, at jeg skal have købt noget mad med retur, så jeg i det mindste har solid morgenmad til den sidste uge i VIOA.

Efter morgenmaden på cafeen går vi hen mod Lucky Gemstore. På vejen tager det David fire ATM forsøg at få hævet penge. Det var lige før han fik sved på panden ved tanken om en weekend uden cash på lommen.

De unge skal kigge på ædelstene til deres ringe og andre spirituelle sager hos Luckey Gemstore. En butik med en butiksejer som er det sødeste menneske. Han har fuldstændig har hvirvlet de unge ind i hans spirituelle spind på den gode måde. Han er meget oplysende om, hvad verden består af og hvilken rolle vi alle spiller i hele det kosmiske univers. De unge har været her weekenden før, og det var vist også i denne butik, at Scott købte hans Mercury balls. Jeg tog med af nysgerrighed. Alt der kommer min vej den her weekend, siger jeg ja til. Jeg skal opleve et stykke Indien og gerne oplevelser jeg aldrig har haft, inden jeg i næste uge sætter mig i et fly hjemad.

Hos Lucky Gemstore falder jeg pladask for et tungt monster af en messing hængeelefant. Eller retter jeg faldt for lyden af klokken som hænger i dens snabel. Jeg køber elefanten, og tænker at jeg nok får ret meget overvægt i bagagen hjemad om en uges tid. Butiksejeren påstår at elefanten vil bære mig hele vejen hjem, da jeg fortvivlet nævner overvægten. Det var et hyggeligt og sjovt køb og så må udfordringen med tyngden af 3 kg messing løses inden hjemrejsen.

Jeg har bestilt et hotel i Pune til natten over – det samme har de unge, og det viser sig at være på samme hotel. Planen er, at jeg skal mødes med Stéfanie (Fransk og også studerende på VIOA). Når hun lander i Pune med toget lidt over middag. Vi har aftalt at jeg finder hende ved banegården eller i nærheden, hvilket nok skal blive spændende om det kan lykedes. På whats aap har Stéfanie skrevet, at hun er på vej, men toget er ikke et direkte tog, så det tager lidt længere tid end forventet, for den går i stå hele tiden. Stéfanie er total rejsevandt - især i Indien, så hun er helt klar over hvad hun har kastet sig ud i.

Jeg får tjekket ind på hotellet, og får ladet min mobiltelefon lidt op. Den har brugt alt strøm, fordi jeg flittigt har brugt google maps til at orientere mig om, hvor i Pune jeg befinder mig.

Efter en let frokost, får jeg fat i en tuktuk og så retur mod banegården til den største Fab India butik i Pune. Stéfanie og jeg har aftalt at mødes der, fordi banegården er helt ufremkommelig i et kaos af mennesker, biler og kvæg.

Vi skal powershoppe resten af dagen, spise god mad, bare nyde byen, snakke om løst og fast, shoppe lidt mere og dase med en afslappende pedicure.

Sent på aftenen mødes vi med en del af de andre fra vores ashram i baren på taget af et af byens pænere hoteller. Hamsa, som er japaner og Arbejder med Dr. Lad er også på tagterrassen. Vi får

os en snak med Hamsa om color terapi, hvilket både interesserer Stéfanie og jeg. Hamsa fortæller hvor enkelt det kan gøres, og hun vil sætte gang i, at vi kan få lov til at få et kig på the color therapy room i vores ashram. Det undrer mig, at vi ikke for længst har set det og egentlig også selv afprøvet den farvelys behandling.

Lidt før midnat og lettere beruset af to små glas hvidvin, går vi om i det lidt mindre pæne kvarter for at sove på vores knap så fine hotel, men en standard som vi begge er fint tilfredse med. Sikke en dag. Jeg har hygget mig big time. Fået sjove oplevelser, og det har været en herlig oplevelse at lære Stéfanie bedre at kende – vi svinger godt samme. Ind imellem overraskes jeg over, hvor ens vi også tænker og fornemmer tingene.

Søndag er Stéfanie og jeg rundt forskellige steder. Vi starter dagen med endnu en tur til Luckey Gemstore, hvor vi igen finder de unge i ejerens spirituelle hule hånd. Jeg ender med at få købt mig et lille billede, som jeg falder for, og bare må have med hjem til væggen i mit klinikrum. Det viser sig, at være lavet af små bitte ædelstene, som danner billedet. Jeg, der helt sikkert ikke havde forestillet mig at købe en eneste ædelsten, har nu købt et helt billede med dem.

Vi fanger en tuktuk og suser ind til centrum. Stéfanie har en del ting hun skal have købt og jeg vil se, om jeg kan finde en kobbervandkande, som jeg har set David få købt sidste weekend.

Der bliver købt indiske urter, tungerenser, kobbervandkande, tøj og meget meget mere i løbet af den søndag – drøn hyggeligt. Og udmattende humpende rundt med et knæ, som bare gør så ondt.

Sidst på dagen mødes vi med de unge ved Phenix mall og deles om de 2 forudbestilte taxier, så vi kommer sikkert og ikke mindst nemt retur til VIOA Ashram. Vi er alle dødtrætte, og jeg er høj af at få en på opleveren denne hele perfekte weekend. En weekend hvor fundamentet for et rigtig godt venskab med Stéfanie også blev skabt.

Det er ikke meget der bliver sagt i taxaen på de 1½ times tur hjem til Ashram. Nu er jeg helt klar til den sidste uge på skolebænken inden hjemrejsen næste lørdag.

Det er slet ikke til at forstå, at der kun er én uge tilbage af dette eventyr, som på godt og mindre godt i alt vare 6 uger. Jeg er let, lykkelig og levende fornyet – klar til uge 6.

